

Arrest

**nr. 93 758 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 april 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 juni 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.04.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

D., D. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Armenië

geboren te Artashak op (...)

adres: (...)

M., S. (...) (R.R.: (...)) geboren te Artashat op (...) nationaliteit: Armenië (Rep.) adres: (...)

wettelijke vertegenwoordigers van:

D., R. (...) (R.R.: (...)), geboren op (...), nationaliteit: Armenië (Rep.)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Er worden medische elementen aangehaald voor D., D. (...). Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 26.06.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.”

Op 12 juli 2012 wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13 uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid wat het beroep betreft ingediend door derde verzoekende partij

Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of de verzoekende partijen over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikken bij het indienen van haar beroep.

Niettegenstaande in ons rechtsstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. Omdat beslissingen genomen met toepassing van de wetgeving betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen beslissingen zijn die persoonlijke rechten aanbelangen, kan het annulatieberoep ingesteld door een minderjarige ontvankelijk zijn (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097;

RvS 28 december 1998, nr. 77.847; RvS 13 mei 2002, nr.106.508). In casu bestaat er geen twijfel over het feit dat het beroep ingesteld door de verzoekende partijen betrekking heeft op rechten die aan hun persoon zijn verbonden. De vraag stelt zich, of de derde verzoekende partij over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om zelf haar beroep in te dienen. Gezien de leeftijd van de derde verzoekende partij ten tijde van het instellen van haar beroep, met name nog geen drie jaar, is de Raad van oordeel dat de derde verzoekende partij over onvoldoende onderscheidingsvermogen beschikt om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te dienen. Voorts wordt vastgesteld dat de eerste en tweede verzoekende partij nagelaten hebben op te treden als wettelijk vertegenwoordigers voor hun minderjarig kind, derde verzoekende partij

Het beroep aangetekend door de derde verzoekende partij is onontvankelijk. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie is in die mate gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers onder meer aan dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet zijn geschonden, alsmede het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betogen dat elke motivering in feite ontbreekt en gebrekkig is. De motivering is een typemotivering die geen enkel verband houdt noch de link legt met de door hen specifiek aangehaalde elementen en de medische attesten. Uit het verslag van de arts-adviseur kan niet afdoende opgemaakt worden waarom de ingeroepen aandoening geen directe bedreiging inhoudt voor het leven en waarom de gezondheids-toestand niet kritiek is. Hierdoor is het afleveren van een bevel onredelijk.

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van:

- de materiële motiveringsplicht*
- de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 3 van de wet dd. 29.07.1991*
- het beginsel van behoorlijk bestuur, onzorgvuldigheid en redelijkheidsbeginsel.*

Betreffende de vermeende schending van artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. RvS 14.06.1994, nr. 47.940, Arr.RvS. 1994).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

verzoekers tevens de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, het tegelijk aan voeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (RvS 20.12.2001, nr. 93.123),

wanneer verzoekers in staat zouden zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen hebben ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Er worden medische elementen aangehaald voor D. D.. Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 26.06.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). ”

De motieven van de bestreden beslissing tonen op afdoende wijze aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers hun concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stipuleert dat:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in ft 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1. eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie de medische stukken van verzoeker overgemaakt aan de arts- attaché, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kon geven nopens de door verzoeker ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het standaard medisch getuigschrift dat werd voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoeker ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoekers bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest hebben gevoegd en de behandeld arts van verzoekers stelt dat de ziekte ernstig is, maakt vanzelfsprekend niet dat hun aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

De verwerende partij laat ter zake gelden dat de arts-adviseur het volgende heeft geadviseerd:

“(...) Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graag van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) dd. 21/04/2012, blijkt dat de vermelde pathologie geen direct gevaar inhoudt voor het leven van betrokkene. Er is geen sprake van een kritieke gezondheidstoestand en evenmin van een zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. ”

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om dit advies te volgen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie heeft geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de wet, verzoekers hun aanvraag onontvankelijk verklaard.

Verzoekende partij toont niet aan dat het advies van de arts-attaché op kennelijk onredelijke wijze is verstrekt. Meer nog, verzoekers beperken zich tot vage beschouwingen, doch laten na in concreto uiteen te zetten waarom de motivering onvoldoende zou zijn, noch tonen zij aan dat deze motivering in strijd zou zijn met de stukken die bij de aanvraag werden gevoegd. Dergelijke vage en ongestaafde beweringen kunnen dan ook geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekers tonen tevens niet aan dat de aangehaalde pathologie wel een bedreiging inhoudt voor het leven van verzoeker.

De arts-adviseur in zijn advies heeft in zijn advies geheel terecht verwezen naar artikel 3 EVRM en de rechtspraak dienomtrent van het Europees Hof. Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidende werkzaamheden van de wet dd. 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient aan

de in artikel 9ter §1 van de wet omschreven ziekte een inhoud te worden toegeschreven die conform is aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nopens artikel 3 EVRM:

"In artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. "

Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak N. t. het Verenigd Koninkrijk dd. 27.05.2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 02.05.1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. t. het Verenigd Koninkrijk in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case') dat de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27.05.2008, Grote Kamer, N. t. het Verenigd Koninkrijk, § 42). Het EHRM oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27.05.2008. N. t. het Verenigd Koninkrijk. § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. t. het Verenigd Koninkrijk werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbepaalde gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. t. het Verenigd Koninkrijk te behouden.

In D. t. het Verenigd Koninkrijk motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden, met name wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn.

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. t. het Verenigd Koninkrijk geen enkele schending van artikel 3 EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten RvV 24.01.2012, nr. 73.890; RvV 25.01.2012, nr. 73.906; RvV 27.01.2012, nr. 74.125).

In casu moge het duidelijk zijn dat de vereiste hoge drempel niet voorhanden is, gelet op het advies van de arts-adviseur dd. 26.06.2012 waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker

aandoening geen directe bedreiging inhoudt voor haar leven en haar gezondheidstoestand niet kritiek is. Voorts geven verzoekers in casu niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting in het verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het advies van de arts-adviseur die daarenboven rekening hield met alle door de verzoekende partij bij gebrachte stukken.

Ten overvloede verwijst verwerende partij nog uit het overzicht van rechtspraak door het Europees hof gegeven in voormeld arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855 (onder "2. La jurisprudence de la Cour relative à l'article 3 et à l'expulsion de personnes gravement malades », vanaf §32), waaruit blijkt dat er sprake moet zijn van een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte, hetgeen op verschillende manieren wordt omschreven. Zo verwijst verwerende partij naar het volgende:

in het arrest 'D. c. Royaume-Uni' is sprake van "77 était en fait proche de la mort", en van "le requérant est parvenu à un stade critique de sa maladie fatale

in het arrest 'Karara c. Finlande' stelde de commissie dat "la maladie du requérant n'avait pas encore atteint un stade à ce point avancé que son expulsion constituerait un traitement interdit par l'article 3";

in het arrest 'Bensaid c. Royaume-Uni' wordt geoordeeld dat "La Cour admet que l'état de santé du requérant est grave. Compte tenu toutefois du seuil élevé fixé par l'article 3, notamment lorsque l'affaire n'engage pas la responsabilité directe de l'Etat contractant à raison du tort causé, la Cour n'estime pas qu'il existe un risque suffisamment réel pour que le renvoi du requérant dans ces circonstances soit incompatible avec les normes de l'article 3. Ne sont pas présentes ici les circonstances exceptionnelles de l'affaire D. c. Royaume-Uni précitée) où le requérant se trouvait en phase terminale d'une maladie incurable, le sida, et ne pouvait espérer bénéficier de soins médicaux ou d'un soutien familial s'il était expulsé à Saint-Kitts.

in het arrest 'Arcila Henao c. Pays-Bas' sprake is van "la maladie du requérant n'avait pas atteint un stade avancé ou terminal et que l'intéressé pourrait obtenir des soins médicaux et un soutien familial dans son pays d'origine. Elle considéra donc que la situation du requérant n'était pas exceptionnelle au point que son expulsion constituerait un traitement interdit par la Convention

in het arrest 'Ndangoya c. Suède' wordt gesteld dat "la maladie n'avait pas atteint un stade avancé ou terminal, que l'on trouvait le traitement adéquat en Tanzanie, quoiqu'à un prix extrêmement élevé et en quantité limitée dans la zone rurale dont le requérant était originaire, et que l'intéressé avait conservé certains liens avec des membres de sa famille qui pourraient peut-être lui venir en aide

in het arrest 'Amegnigan c. Pays-Bas' oordeelde het hof dat "7e sida n'était pas totalement déclaré chez le requérant et que celui-ci n'était pas atteint d'infections opportunistes. Tout en admettant que le requérant connaîtrait une rechute en cas d'arrêt du traitement, comme l'avait déclaré le spécialiste qui le suivait, la Cour releva que la thérapie appropriée était en principe disponible au Toso. quoiqu'à un coût pouvant être extrêmement élevé":

In het recente arrest YOH-EKALE MWANJE c. BELGIË van 20.12.2011 heeft het Europees Hof deze principes trouwens andermaal bevestigd (zie de overwegingen onder §§ 82- 85).

In het advies wordt door de arts-adviseur dan ook terecht verwezen naar de hoge drempel die volgt uit de rechtspraak van het EHRM.

Verzoekers hun kritiek als zou de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of onredelijk zijn opgetreden, is dan ook onterecht.

De verwerende partij merkt daarenboven op dat de bestreden beslissing verzoekers geenszins verplicht terug te keren naar het land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. RvS

09.11.1994, nr. 50.130, Arr.RvS. 1994;RvS 14.11.1994, nr. 50.187,^rr.ÄvÄ 1994).

De verwerende partij laat tot slot gelden dat niets verhindert dat verzoekers een verlenging vragen van de termijn van hun bevel om medische redenen.

"Uit het feit dat een ernstige zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel het grondgebied te verlaten. " (RvV 19.02.2009, nr. 23.204)

Verzoekers hun beschouwingen dienaangaande kunnen dan ook niet worden weerhouden.

In zoverre verzoekers middels de uiteenzetting bij hun middel overigens een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beogen, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. RvS 17.01.2007, nr. 166.820).

Verzoekers slagen er met hm vage beschouwingen geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beslissing zou hebben genomen. Het loutere feit dat verzoekers de mening zijn toegedaan dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is met verzoeksters ziektebeeld, kan uiteraard niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verwerende partij kan niet anders voorhouden dan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief, en dat bovendien de bestreden beslissing inhoudelijk afdoende werd gemotiveerd.

Ook de beschouwingen van verzoekers gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten kunnen niet worden aangenomen. De beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen nadat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter onontvankelijk is verklaard. Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl verzoekers niet aantonen dat het bevel om het grondgebied te verlaten op kennelijk onredelijke motieven zou berusten. Verzoekers kunnen niet betwisten dat zij illegaal op het grondgebied verblijven. Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het administratief dossier blijkt dat in het standaard medisch getuigschrift toegevoegd aan de aanvraag, te lezen valt dat eerste verzoeker lijdt aan een depressie sedert 12-jarige leeftijd; dat diens toestand matig ernstig is en dat de evolutie en de prognose van de ziekte toestand niet gekend zijn. De medicamenteuze behandeling wordt in detail beschreven en een voorschrift dienaangaande wordt toegevoegd. De duur van de voorziene behandeling wordt bepaald op zes maanden. Naast deze medische gegevens wordt in de aanvraag gewezen op de mogelijkheden van de behandeling van het ziektebeeld in het land van herkomst en wordt gewezen op het gebrek aan opvang aldaar, het gebrek aan toegang tot de sociale verzekering en medische zorg, het gebrek aan werk en bestaansmiddelen. Verzoekers verwijzen naar informatie terug te vinden op door hen in concreto aangeduide websites over de behandeling en toegankelijkheid van de medische behandeling in Armenië.

In de eerste bestreden beslissing die verwijst naar het medisch verslag van de arts-adviseur wordt enkel aangehaald dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid (bedoeld wordt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet) die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk en dat bijgevolg niet is bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij lijdt aan een depressie sedert 12-jarige leeftijd. De toestand is “matig ernstig”.

Het medisch verslag waarnaar de bestreden beslissing verwijst stelt louter:

“Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (...) Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG)d.d. 04/04/2012 blijkt dat voormelde pathologie geen direct gevaar inhoudt voor het leven van betrokkene. Er is geen sprake van een kritieke gezondheidstoestand en evenmin van een zeer vergevorderd stadium van ziekte.”

De verzoekende partijen merken terecht op dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt of er rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden aangehaald in de aanvraag. De bestreden beslissing, noch het medisch verslag rept met een woord over de aard van de ziekte en geeft geen antwoord waarom de ziekte die door de arts van de verzoekende partij als “matig ernstig” wordt bestempeld niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf.. De motivering beperkt zich ertoe te stellen dat de aandoening geen directe bedreiging inhoudt, geen direct gevaar voor het leven van de eerste verzoeker inhoudt en er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of van een “zeer vergevorderd” stadium van de ziekte. Over de in de aanvraag opgesomde specifieke omstandigheden zoals het gebrek aan toegang van medische behandeling, het gebrek aan toegang tot de sociale verzekering en medische zorg en het gebrek aan werk en bestaansmiddelen spreken de bestreden beslissing en het toegevoegd medisch verslag zich niet uit. De formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, dat vergt dat rekening wordt gehouden met alle dienstige stukken, zijn geschonden.

In de mate dat de verwerende partij in haar nota laat uitschijnen dat het volstaat vast te stellen dat de ziekte van eerste verzoeker niet de vereiste hoge drempel van ernst zoals omschreven in de rechtspraak van het EHRM omtrent de toepassing van artikel 3 EVRM haalt wordt er gewezen op het volgende.

Los van de vraag of alle begrippen vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dienen te worden gekoppeld aan de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, blijkt uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd door het EHRM. De bewoordingen “reëel risico” en “een onmenselijke of vernederende behandeling” van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Bijgevolg is het logisch om de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren teneinde na te gaan vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM vallen.

Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren “*the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant’s country of origin or which may be available only at substantial cost*” (de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost). Het Hof heeft geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de gezondheidstoestand actueel direct levensbedreigend dient te zijn. Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van “*zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”. Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, m.a.w. een banale

ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. In zijn beoordeling van artikel 3 van het EVRM weegt het EHRM het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen. Indien hierover gegevens bekend zijn wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. *Karara v. Finland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, *Henaou v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, *Aoulmi v. Frankrijk*, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, *Yoh-Ekale Mwanje v. België*, par. 81 e.v.).

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Bijgevolg is de motivering die in essentie enkel stelt dat de aandoening van de verzoekende partij niet levensbedreigend is niet afdoend.

De onderdelen in de hierboven mate omschreven zijn gegrond zodat er geen noodzaak bestaat de overige onderdelen van het middel te onderzoeken.

Nu de tweede bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing is het passend de tweede bestreden beslissing te vernietigen

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN